

På bakken bag byen.

Thormann-99

Gm7
C7
F
D7
Gm
A7

På bak - ken bag by - en der går jeg med hund - en for - løst fra sin

5
D
/c
Bb
Gm7
A7
D7
Gm9

snor og kig - ger på hu - se og ha - ver i flor, der lig - ger og put - ter sig

9
C7
F
C9
C11
F
D7

her ved minfjord. Hvor er der dog højt op til him - len, og fjernt lig - ger ø - er - ne

13
Gm
C7
F
Am7
D7
Gm7
C7

spredt, jeg mær - ker at rød - der - ne vok - ser ja her blev mit livs - le - je

17
F

redt.

På bakken bag byen.

På bakken bag byen der går jeg
med hunden forløst fra sin snor
og kigger på huse og haver i flor,
der ligger og putter sig her ved min fjord.
Hvor er der dog højt op til himlen,
og fjernt ligger øerne spredt,
jeg mærker at rødderne vokser
ja her blev mit livsleje redt.

De mange der drog ud i verden
og søgte et liv langt her fra
med håb om at gøre sig fri fra den rod,
der tidligt i livet ku' bortrive mod.
Ja de går her ikke på bakken
og mærker den inderste ro
der vokser når sjælen har hvile
og ved hvor den gerne vil bo.

Hvert træ og hver busk er et minde
fra dengang vi længtes af sted,
mod større og vildere højder end her,
dengang var der noget der krævede mer'.
Det rodløse liv lod sig fange
sat fast, som en hund i en snor,
nu går jeg og nyder det hele
på bakken bag stedet jeg bor.

Taknemmeligt lister vi hjemad,
mod byen ved bakkernes fod,
vi kender hver tue, hvert levende hegn,
jo hunden og jeg hører til på vor egn.
Nu ringer de solen i havet
fra tårnet hvor klokkerne bor,
og hunden og jeg fik bekræftet,
at verden er mægtig og stor.